

Jestliže § 4 připouští používání bytů k jiným účelům než k bydlení, jen s úředním povolením, jest ustanovení to vztahovati i na případ, kdy byt ve smyslu právě vyloženém přeměňuje se na místnosti hotelové.

Neprávem dovolává se stížnost pro svůj názor, že není dána skutková podstata přestupku § 4 cit. zák. též § 20, odst. 7 cit. zák., jenž stanoví, že zákon ten se nevztahuje na místnosti pronajímané při provozování živn. přechovávání cizinců. Neboť z ustanovení toho nikterak nelze vyvozovati, že přeměna bytů v místnosti hotelové na úřední povolení vázána není; pro výklad § 4 mohlo by býti z něho vyvozováno jen, že přeměna místností používaných u provozování živn. přechovávání cizinců pro jiné účely schválení takového nevyžaduje.

Nss nemohl z uvedených důvodů shledati nezákonnost v tom, uznal-li žal. úřad skutkovou opdstatu přestupku cit. § 4 za dánu tím, že st-l bez úředního povolení přeměnil byt v místnosti cizinecké (hotelové).

Č. 5071.

Bytová péče: Je nezákonné, vyřídí-li úřad žádost strany za povolení, aby mohla míti v téže obci dva byty (§ 3, odst. 2. zák. 225/22), tím, že zamítne žádost za povolení ke sloučení bytů (§ 1 téhož zák.).

(Nález ze dne 30. října 1925 č. 20.291.)

V ě c: Vilém H. v N. proti zemské správě politické v Praze o příkaz k pronajmutí bytu a proti okresní správě politické v K. o určení nájemníka.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zsp-é v Praze ze 7. dubna 1924 potvrzen byl k odvolání Viléma H. výměr osp-é v K. z 9. listopadu 1923, kterým 1. nebylo vyhověno žádosti Viléma H. za povolení rozšíření bytu jeho o byt v domě č. .... v N. a to buď o byt po Marku H. aneb o byt po Františku D. 2. na základě §u 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. uloženo bylo Vilému H., aby uprázdněný byt do 14 dnů pronajal.

Rozhodnutím osp-é v K. z 24. května 1924 určen byl za nájemníka bytu, který mínil Vilém H. dáti v domě č. p. ... v N. svému synovi, František P.

Rozhoduje o stížnosti do těchto rozhodnutí podaných, uvážil nss toto:

Nesporno jest, že st-l měl byt ve svém domě č. p. 69 v N. V podání z 19. října 1923, řízeném na osp-ou v K., oznámil st-l, že se v jeho druhém domě č. p. 218 v N. uprázdnil úmrtím jeho otce Marka byt, kterého potřebuje pro sebe a proto pronajmouti nemůže. Podáním tímto domáhal se st-l zřejmě svolení k tomu, aby mohl míti v téže obci dva byty z důvodů nutné potřeby; žádal ted' o úřední povolení podle odst. 2 § 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

Vyřizujíc toto podání, vyslovila osp, že nevyhovuje žádosti st-lově za povolení k rozšíření bytu o byt druhý a opřela výrok svůj o ustanovení §u 1 cit. zákona. Zároveň nařídil týž úřad st-li na základě § 2 téhož zák. aby uprázdněný byt do 14 dnů pronajal. Úřad stolice I. posuzoval

tudíž podání st-lovo z 18. října 1923 jako žádost za sloučení dvou bytů ve smyslu §u 1 cit. zákona a žal. úřad rozhodnutím ze 7. dubna 1924 výrok stolice prvé v obou směrech potvrdil.

Zákon č. 225 z r. 1922 obsahuje v odst. 1 § 1 absolutní zákaz sloučení dvou nebo více dosud oddělených bytů, t. j. zákaz, z něhož výjimky nějaké nepřipouští. V § 3, odst. 1 pak stanoví zásadu, že míti v obci dva nebo více bytů není dovoleno. Z této zásady připouští však v 2. odst. téhož § výjimku předpisem, že výjimečně může býti uděleno povolení k držení dvou nebo více bytů, prokáže-li žadatel nutnou toho potřebu. Ustanovení §u 1 a § 3 týkají se, jak z uvedeného je patrné, otázek různých a upravují je způsobem odlišným. Jestliže tedy žal. úřad uvedené podání st-lovo, kterým zřejmě dožadoval se povolení, aby mohl míti v obci dva byty, posuzoval, potvrdiv výměr I. stolice, jako žádost dle cit. §u 1, subsumoval podání to pod zákonné ustanovení, které k jeho obsahu a danému stavu věci nepřiléhá. Napadené rozhodnutí spočívá tedy na nesprávném právním posouzení věci a náleželo je proto dle §u 7 zák. o ss zrušiti, a to i pokud jím potvrzen byl příkaz k pronajmutí uprázdněného bytu, neboť nutným předpokladem tohoto příkazu bylo právě zamítnutí žádosti st-lovy z 18. října 1923. Byl-li však zrušen příkaz k pronajmutí uprázdněného bytu, musil v důsledku toho býti zrušen i výměr osp-é, jímž na základě § 2 zák. z 26. dubna 1923 č. 39 Sb. byl st-li pro uprázdněný byt určen nájemník, ježto, byl-li nezákonným příkaz k pronajmutí bytu, jest nutně nezákonným i použití sankce na neuposlechnutí příkazu takového v předpisu naposled uvedeném stanovené.

č. 5072.

Státní zaměstnanci (Slovensko): K výkladu bodu V a VI usnesení ministerské rady z 27. července 1920 o mimořádném přídavku na Slovensku.

(Nález ze dne 30. října 1925 č. 20.316.)

V ě c: Václav H. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran mimořádného přídavku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ministr pro Slov. nevyhověl nař. rozhodnutím žádosti st-lově o přiznání mimořádného přídavku na základě bodu VI zásad pro úpravu poměrů státních zaměstnanců na Slovensku podle usnesení ministerské rady z 27. července 1920.

Stížnost namítá, že rozhodnutí to je v rozporu se zákonem, poněvadž vychází z názoru, že mimořádný přídavek pro Slov. vztahuje se jen k těm, kdož byli dříve na Slov. dočasně přiděleni, kdežto uvedené usnesení min. rady přídavek ten na tyto zaměstnance neomezuje, nýbrž přiznává jej také zaměstnancům ženatým a nepřestěhovaným podle bodu II D 2.

Nss neshledal stížnost důvodnou. Uvedené usnesení min. rady jedná o mimořádném přídavku na místě diet v bodě II E, v bodě V a v bodě VI. Bod II E týče se kancelářských pomocných sil podle nař. z 25. ledna